

VIJFTIEN VRAGEN

van Rob Chrispijn, aan Kees Bas

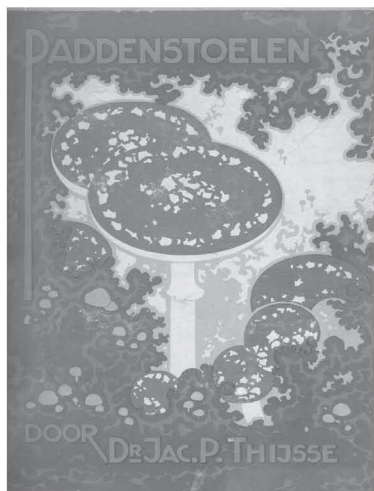
Chrispijn, R. 2007. Fifteen questions to Kees Bas. *Coolia* 50(1): 31–38.

Bij mijn eerste werkweek (Ommen, in 1987) deed ik net een paar maanden aan paddenstoelen. Verbeten probeerde ik greep te krijgen op de vele vondsten die voor mij grotendeels nieuw en dus geheel onbekend waren. Op een avond dat ik weer tot bij twaalfen achter mijn microscoop zat, hoorde ik opeens achter mij een stem: “Ach, jongen, zit je daar nou nog?” Die stem was van Kees Bas en die uitspraak is typerend voor zijn persoon: betrokken, vriendelijk, en daarbij met veel kennis van zaken. Want vaak ben ik die werkweek langs zijn tafel gegaan om een naam te krijgen voor een collectie waar ik weer eens niet uitkwam. Kees heeft veel mycologen bijgestaan, niet in de laatste plaats een lichter jonge beroepsmycologen die nu nog steeds een belangrijke plaats innemen in de mycologische wereld. Kees’ betrokkenheid met de natuur bestrijkt een periode van zestig jaar en dateert dus al van voor de grote omslag: van voor dat de uitstoot van stikstof en zwavel als een grauwsluier over het Nederlandse landschap trok. Dus meer dan genoeg te vragen, maar we houden ons aan het getal in de aanhef van dit stuk!

1. Wanneer zag je voor het eerst bewust paddenstoelen?

Ik had het geluk op te groeien in Tuindorp Vreewijk in Rotterdam-Zuid; lage huizen met tuinen voor en achter en veel openbaar groen. In het najaar maakten we herfsttuintjes op een verloren plekje in de tuin met alles wat we tegenkwamen aan bessen, vruchtjes, mossen, mooie bladeren en natuurlijk paddenstoelen. Nu waren de laatste niet zo erg talrijk, want de wijk ligt op zware zeeklei. Maar vrijwel elk jaar vonden we een mooie kleine bruine soort, die een opvallende geur had, waar we een gloeiende hekel aan hadden, namelijk die van levertraan (elke avond een lepel met een ‘kussentje’ toe). Pas veel later ontdekten we dat deze soort ook echt de Levertraanzwam heette. Die ‘we’ omvatte ook mijn twee boezemvrienden, die thuis het ‘Paddenstoelenboek’ van Cool & van der Lek en het Verkadealbum ‘Paddenstoelen’ van Jac. P. Thijsse hadden. Daarmee hebben we een klein aantal opvallende soorten op naam kunnen brengen; ik herinner me uit die tijd bijv. Fopzwam, Rode-koolzwam, Fluweelpootje, Kopergroenzwam, Gladde inktzwam, Geschubde inktzwam, Stinkparasolletje, en zelfs de Kleine vaalhoed (nu de Tweekleurige vaalhoed). De Geschubde inktzwam hebben we na controle door de vader van mijn vrienden zelfs gegeten. We haalden die soms met een kinderkruiwagen

vol van een opgespoten terrein in de buurt. Er was één verschijning die we kenden, maar waarvan we niet wisten dat het paddenstoelen waren en die we een beetje eng vonden. ‘Versteende drollen’ noemden we ze. Het heeft lang geduurd voor we er achter kwamen dat dat Houtknotszwammen waren. Toch heeft deze vroege belangstelling niet direct tot mijn latere keuze voor de mycologie geleid. We waren toen in voor alles dat met de natuur te maken heeft. We zaten altijd achter de vogels aan, zochten rupsen om tot vlinders op te kweken, hadden aquaria met van alles dat we opvisten in singels en sloten, enz., enz.

2. Wat deed je besluiten om mycoloog te worden?

Nadat ik bij de Nederlandse Jeugdbond voor Natuurstudie (NJN) terecht was gekomen, sprak het voor mij in mijn HBS-jaren haast als vanzelf dat ik biologie zou gaan studeren in Leiden. Veel later, toen ik de weg naar het Rijksherbarium gevonden had, kwam ik voor het eerst met de wetenschappelijke mycologie in aanraking, doordat ik met opvallende paddenstoelenvondsten van NJN-excursies naar Dr. R.A. Maas Geesteranus ging en enthousiast werd ontvangen en aan namen werd geholpen.

In de doctoraalfase van mijn studie had ik de gelegenheid me in enkele onderzoekrichtingen te verdiepen. Ik werkte o.a. aan de anatomie van de kop van de reiger, aan de broedval van mossels in de Waddenzee en, onder leiding van Rudie Maas Geesteranus, aan het geslacht *Amanita* in Nederland. Dit laatste onderzoek vond ik verreweg het leukst en toen mij aan het eind van mijn studie, begin 1954, een baan in de mycologie werd aangeboden was mijn lot voorgoed bezegeld.

3. Men zegt wel dat we op de schouders staan van degenen die voor ons kwamen. Op wiens schouders stond jij toen je bij het Rijksherbarium begon?

Dat waren natuurlijk de schouders van Rudie, die mij in de mycologie inwijdde, mij introduceerde in de beschikbare literatuur en mij op weg hielp met het microscopisch onderzoeken van paddenstoelen. Die literatuur was overigens zeer beperkt. Voor de plaatjeszwammen, waar ik me al spoedig op concentreerde, gebruikte Rudie vooral de ‘Flora Agaricina Danica’ van J. Lange, ‘Die Blätterpilze’ van A. Ricken en de schaarse monografiën die er toen waren, zoals bijv. ‘Le genre Galera’ (dat de huidige geslachten *Galerina* en *Conocybe* omvat) en ‘Le genre Mycena’ van R. Kühner. Het trof voor mij wel heel gelukkig dat in 1953 de ‘Flore Analytique des Champignons Supérieurs’ van Kühner & Romagnesi was verschenen. Dit laatste boek werd voor lange jaren mijn bijbel, al had ik de eerste jaren veel moeite met de vaak ingewikkelde sleutels (en die dan ook nog in ’t Frans). Het feit dat in dat boek de grotere genera onderverdeeld waren in soortengroepen, maakte het voor mij vaak al snel mogelijk te bepalen tot welke groep een mij onbekende soort behoorde.

Gelukkig zat het Rijksherbarium vrij goed in zijn tijdschriften, maar er was een grote achterstand wat betreft de oudere mycologische boeken, vooral plaatwerken. Die achterstand is in de loop van zo’n 10 jaar door de niet aflatende ijver van Rudie grotendeels ingelopen. Als het herbariumbudget een bepaalde aankoop niet toeliet, kocht hij het betreffende werk

desnoods zelf en schonk het dan aan het instituut. Veel van de oudere boeken die toen werden gekocht komen al heel lang niet of maar heel zelden meer op de markt. We waren dus net op tijd!

4. Hoe lagen in die jaren de mogelijkheden voor het professioneel uitoefenen van de mycologie?

Met de collectie Fungi van het Rijksherbarium was het in 1954 slecht gesteld. Rudie, wiens interesse oorspronkelijk vooral de lichenologie betrof, was nog maar kort bezig zich in de Fungi te verdiepen en een paddenstoelenherbarium aan te leggen. Er was een vrij grote collectie alcoholmateriaal, vooral uit de tijd dat Catharina Cool aan het Rijksherbarium verbonden was, en er waren veel exsiccatenseries (sets van gedroogde fungi uit bepaalde gebieden of van bepaalde groepen, met gedrukte etiketten, die in veelvoud tegen betaling of in ruil werden gedistribueerd). Maar voor de studie van de plaatjeszwammen en andere vlezige paddenstoelen had al dit materiaal maar een heel beperkte waarde, omdat aantekeningen over de vergankelijke eigenschappen zoals kleur e.d. doorgaans ontbraken.

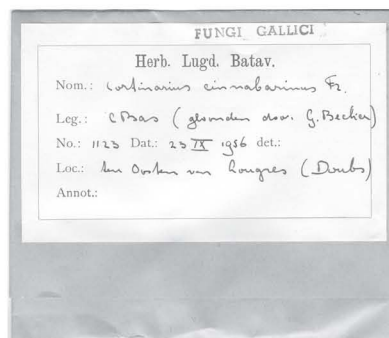
Mijn eerste opdracht was dan ook mij vooral bezig te houden met de opbouw van een enigszins representatieve collectie van goed geannoteerde macromyceten. Dat heb ik vele jaren vrijwel uitsluitend gedaan, daarbij geholpen door vele leden van de NMV. Elke dinsdagmorgen in het goede seizoen bracht de postjongen mij een stapeltje pakjes en op de excursies werden mij veel bijzondere vondsten toegestopt.

Binnen enkele jaren werden ook Joop van Brummelen en Dr. M.A. Donk aan de mycologische staf toegevoegd, hetgeen leidde tot de bekende taakverdeling. Van Dr. Donk, die toen al een internationaal bekend mycoloog was, hebben de drie anderen heel veel opgestoken over nomenclatuur en de algemene systematiek van Fungi.

5. Het eerste artikel dat in Coolia de achteruitgang van paddenstoelen en de bedreiging van sommige biotopen signaleerde, was van jouw hand. Waren er meer mycologen die zich hier ongerust over maakten?

Ik meen me te herinneren dat dat stukje in Coolia (6 – 1; 1959) een spontane oprisping was. Ik had een paar teleurstellende ervaringen achter de rug. In mijn stagetijd was ik uitgebreid op jacht gegaan naar *Amanita*'s. Bij een bezoek aan de Wulperhorst had ik mijn mand al vol

met allerlei mycologische heerlijkheden, toen ik ontdekte dat het bos in het noordwesten grensde aan een schrale weide op klei (!), die volstond met wasplaten. Ik kon er toen helaas niets meer bij hebben. Later ben ik er weer gaan kijken en bleek de weide tot ordinair grasland te zijn omgevormd.

Door toedoen van Piet Jansen zijn Rudie en ik vele malen op excursie geweest in de omgeving van Breda. Eén van onze favoriete terreinen was het Goudbergven, in het midden waarvan een soort eilandje was met een brede kraag van veenmos. Daar, en later ook in de Hoge Venen van België, heb ik heel wat hoogveenpaddenstoelen leren kennen. Maar toen ik een keer vol verwachting naar het beroemde Korenburgerveen bij Winterswijk trok, bleek het daar een uitgedroogde boel te zijn waar ik niets van mijn gading vond. Misschien waren er toen nog wel goede plekken, maar ik heb ze niet gezien.

Op mijn oproep om alert te zijn op de – toen nog – sluipende achteruitgang kreeg ik weinig reacties. Ik denk dat de meeste NMV-leden het te druk hadden met het uitzoeken van wat ze gelukkig nog wel volop konden vinden. Als ik toen al een klein ondergronds ‘veenbrandje’ heb gesticht, heeft het vrij lang geduurd voordat dat aan de oppervlakte kwam.

6. Tijdens een werkweek hoorde ik je ooit zeggen dat jij de tijd nog hebt meegemaakt dat de bossen vol paddenstoelen stonden. Kan je een voorbeeld geven van zo’n bos?

Dat is een beetje moeilijk verzoek. Ik maakte voor mijzelf zelden lijsten van wat ik allemaal tegenkwam. Ik beperkte mij tot het beschrijven, determineren en drogen van wat ik verzamelde voor het Herbarium of wat mij op andere wijze in handen kwam. Daar had ik het al druk genoeg mee. Maar ik herinner mij een lariksbos bij Dwingelo waar Jan Barkman ons heen bracht dat werkelijk helemaal vol stond met paddenstoelen. Natuurlijk waren er Gele ringboleten en Holsteelboleten, maar er groeiden zelfs heel wat wasplaten (vermoedelijk Zwartwordende wasplaten). Piet Jansen bracht me eens naar een vochtig dennenbos bij Dorst waar het wemelde van de paddenstoelen, waaronder op verschillende plaatsen *Appelrussula*’s en *Cantharellen*! Een bezoekje aan het Ulvenhoutse bos leverde in een kwartiertje al vier soorten stekelzwammen op!

Op werkweken in België en Duitsland hebben de deelnemers vaak kunnen zien hoe rijk aan paddenstoelen veel van onze bossen ook ‘buiten de paden’ vroeger waren.

7. Gezien het grote aantal *Coolia*-artikelen was je belangstelling altijd heel breed. Hoe ontstond die speciale interesse in het geslacht *Amanita*?

Door mijn doctoraalstage over *Amanita* in Nederland was ik erg in dat geslacht geïnteresseerd geraakt. Toen Corner dat bij een bezoek aan Leiden merkte, bood hij mij zijn verzameling rijk geannoteerde en geïllustreerde *Amanita*’s uit Singapore en Malakka ter bewerking aan. Wat een buitenkansje! Het bleek te gaan om 22 nieuwe soorten, 5 al bestaande maar slecht bekende soorten en één Japanse soort; allemaal met een fraaie aquarel in de uiteindelijke publicatie, die daardoor een stevige basis legde voor de kennis van *Amanita* in zuidoost-Azië. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om de toen nog zeer verwarde nomenclatuur van de subgenera en secties op orde te brengen.

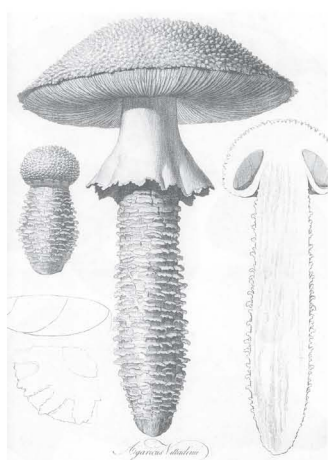
Toen, na vele jaren, de directeur van het Herbarium mij te kennen gaf dat het hoog tijd werd dat ik aan een proefschrift ging beginnen, vatte ik het stoutmoedige plan op een wereldmonografie van *Amanita* te schrijven, daar de bestaande van E.J. Gilbert uit 1940/41 mij slecht beviel. Maar toen ik na een paar jaar één sectie van de zes, n.l. sectie *Lepidella*, klaar had, had ik al een behoorlijk dik boek bij elkaar met daarin de bewerking van 93

soorten (Gilbert had er 24) en werd besloten mijn dissertatie hiertoe te beperken. Achteraf gezien was dat een gelukkige keuze omdat geen andere sectie zo'n grote variatie aan velumstructuren vertoont en omdat naar mij leek deze sectie vrij zeker aan de basis van de *Amanita*-stamboom staat, zoals zeer recent elders door een DNA-studie nog aannemelijker is gemaakt.

Amanita heeft altijd mijn belangstelling behouden, maar twee kleine min of meer 'onontgonnen' genera kruisten mijn pad, die mij ook erg bezig gehouden hebben, namelijk *Squamanita* (Dikpootje; hiertoe behoort o.a. het Odeurzwammetje) en *Pseudobaeospora* (Porfierzwammetje). Beide geslachten bestaan uit louter zeldzame tot zeer zeldzame soorten. *Squamanita* is ook biologisch erg interessant omdat het nu wel zeker lijkt dat de vruchtlichamen zich altijd op en/of in primordieën van andere plaatjeszwammen ontwikkelen. In *Pseudobaeospora*, dat ik wat betreft de Europese soorten vrij recent onderhanden heb gehad, meen ik 13 soorten te kunnen onderscheiden, terwijl er nog niet zo heel lang geleden maar twee bekend waren. Ondertussen zijn er alweer een paar soorten bij gekomen. Maar uiteindelijk moet ik zeggen dat vrijwel alle plaatjeszwammen mij altijd geboeid hebben, met uitzondering misschien van *Cortinarius*, daar waren er mij gewoon teveel van!

8. Heb je een verklaring voor die merkwaardige concentratie van vondsten van de in ons land uiterst zeldzame *Amanita vittadinii* in Zuid-Holland?

De Schubsteelamanië (*Amanita vittadinii*) is één van de mooiste amanieten die ik ken. Hij komt vooral voor rond de Middellandse zee. Het was, toen ik aan *Amanita* begon, daarom een grote verrassing toen bleek dat deze zuidelijke soort zo rond 1940 in Delft gevonden was. Huisman publiceerde daarover in 1942 in *Fungus*. Tot mijn geluk bleek in ± 1950 dat de soort daar, in de Tuin voor Technische Botanie, nog steeds jaarlijks fructificeerde en kon ik er prachtig materiaal van verzamelen. Het ligt voor de hand te vermoeden dat hij met planten uit het Zuiden is ingevoerd, maar te bewijzen valt dat niet. Het is in dat verband interessant dat Reid in 1987 aannemelijk maakte dat

A. vittadinii al sinds 1847 in Engeland, vooral in Norfolk (iets noordelijker dan Delft dus) voorkomt. Ondertussen is deze soort van vier vindplaatsen in Delft en Den Haag bekend. De laatste keer dat ik hem mocht aanschouwen was in 1992 in Den Haag, bij de Uithof, waar Nettie Kuling hem mij liet zien. Al verschijnt hij kennelijk maar sporadisch, we kunnen wel zeggen dat het relatief milde klimaat van de Nederlandse kust hem bevalt.

9. In een tijd dat we in Nederland aanzienlijk minder mobiel waren, maakte jij al reizen om een bepaalde paddenstoel te zien. Je bezocht bijvoorbeeld het gebied van de Langbroekerwetering om de daar waargenomen Lantaarnzwam te kunnen zien...

Toen ik pas aan *Amanita* begon, stuurde Rudie mij naar meneer Ferguson in Ede om de gewone soorten te leren kennen en te verzamelen. Geld voor de trein had ik niet, dus stapte ik 's morgens vroeg met een dik pak boterhammen op mijn fiets en reed de $\pm$ 100 km naar Ede, waar mijn gastheer al ongeduldig bij het tuinhek op me stond te wachten. Ik vroeg om wat te drinken en direct na een glas limonade reden we het bos in. We kregen gelukkig een aardige doorsnede van de *Amanita*-soorten van de droge zandgronden in handen. Na nog een glas limonade stapte ik dankbaar op mijn fiets en was na weer 100 km om 1 uur 's nachts thuis. De volgende morgen was ik een beetje verbaasd dat Rudie het maar vreemd vond dat ik wat later dan anders op het Herbarium arriveerde.

Dit evenement heeft me overigens wel geholpen. Ik kreeg een maandabonnement voor de trein voor mijzelf en mijn fiets, zodat ik ook eens een dagje naar bijv. Dwingelo of Enschede kon. Voor Zuid-Limburg kreeg ik zelfs een hotelovernachting vergoed. Die lange treinreizen bleken uiteindelijk ook goed voor mijn Engels. Eerst kocht ik Nederlandse pockets voor onderweg, maar daar vloog ik doorheen. Om de kosten wat te drukken heb ik me toen op Engelse boekjes geworpen.

10. ... of je reisde helemaal naar Brabant voor de Sterkopstinkzwam.

Toen mij in 1960 door een bezoeker op het Herbarium een foto van de Sterkopstinkzwam (*Lysurus cruciatus*) werd getoond, sprong ik zowat uit mijn vel van enthousiasme en rustte niet voor ik zo nauwkeurig mogelijk de vindplaats wist. Een dag later zat ik met mijn fiets in de trein om uiteindelijk in Milheeze te geraken. De vindplaats was snel gevonden en bleek te bestaan uit een heel lange hoop van zaagsel en spaanders gemengd met mest, die daar, met toestemming van de bosbeheerder, door veevoerders langs een bosweg was gestort. Er stonden op die hoop heel veel Sterkopstinkzwammen (en ook andere paddenstoelen), maar tot mijn grote teleurstelling was alles stijf bevroren door de eerste nachtvorst. Het ijs zat in de duivelseieren! Groot waren mijn verbazing en vreugde toen thuis bleek dat een deel van die eieren in vochtig zand onder een stomp zich toch keurig ontwikkelden (foto in Natura 1962(8)). Deze soort was in de periode 1915-1937 vier maal in Nederland gevonden in tuinen en kassen, maar heeft zich na 1961 (tweede vondst in Milheze), voor zover ik weet, niet meer in ons land vertoond.

11. “Slechts gelijkgestemde geesten kunnen bevroeden hoe vaak ik sinds 1960 die bewuste plek in de nazomer heb geïnspecteerd” (een citaat van jou uit een stuk over *Amanita lividopallescens* langs de Koningsweg bij Rhijnauwen). Kun je iets zeggen over deze hartstocht die velen van ons bekend zal voorkomen?

Op het landgoed “Ter Horst” bij Voorschoten is een laan waar bijna elk jaar *Boletus rhodoxanthus*, de Roodnetboleet, en *B. radicans*, de Wortelende boleet, verschijnen en steeds moet ik per se gaan kijken of ze er weer zijn. In de omgeving zijn nog vier andere plekken waar ik de eerste soort wel eens gevonden heb, maar daar is hij niet zo trouw. En elke keer als ik deze zeldzame soorten daar weer zie ben ik diep tevreden. Met die *Amanita lividopallescens*, de Bleke amaniet, zat het een beetje anders. Toen ik de soort daar in Bunnik voor de eerste maal

in mijn leven zag ging het om één prachtig groot volwassen exemplaar. Ik wilde heel graag iets meer over de ontwikkeling en de eventuele variatie van die soort te weten komen. Maar een hele reeks van bezoeken leverde niets op en dat was knap frustrerend. Later vond Fenna gelukkig nog eens heel mooi materiaal in het nabij gelegen “Amelisweerd”.

12. Nu de NMV in 2008 honderd jaar bestaat, ligt er het plan om weer zo’n ouderwetse paddenstoelententoonstelling te organiseren. Wat vind je daarvan?

Dat lijkt me een uitstekend idee! Ik heb echter nog nooit een tentoonstelling van de NMV meegemaakt. De laatste was men ik in 1952 in Maastricht, toen ik nog maar net in de mycologie aan de slag was. Maar je krijgt een aardige indruk van hoe zo’n expositie in elkaar stak als je het verslag leest in Fungus 18(5) van de driedaagse jubileum-tentoonstelling in Artis in 1948. Wel werkte ik mee aan drie herfsttentoonstellingen van district 7 (Rotterdam e.o.) van de NJN, die veel bezoekers trokken. De laatste dag was steeds heel druk met klassen van scholen uit de omgeving (mits de wethouder van onderwijs toestemming had verleend). We hadden steeds flink wat Reuzenbovist in voorraad, daar die geregeld vervangen moesten worden omdat de kinderen (maar soms ook volwassenen!) daar steeds met hun vingers gaten in staken.

Het is wel duidelijk dat zo’n tentoonstelling er nu wel heel anders uit zal moeten zien dan vroeger. De met mos of blad bedekte tafels met honderden bakjes met verse paddenstoelen zouden nu heel wat beschuldigende vingers ten gevolge hebben. (We hebben de mensen te goed bijgebracht dat ze heel zuinig moeten zijn op alles wat de natuur voortbrengt.) Een selectie van verse paddenstoelen zal er natuurlijk wel moeten zijn, maar veel meer zullen moeten worden getoond aan de hand van foto’s en aquarellen. Ik heb voor dat doel een stapeltje foto’s van Duitse kalenders bewaard en al eens een keer gebruikt voor een kleine tentoonstelling op het Herbarium, op panelen gewijd aan bijv. eetbare soorten, mycorrhiza-vormers, graslandsoorten, rode-lijst-paddenstoelen, enz. Een voordeel van die kalenderfoto’s is dat ze bijna altijd heel mooi zijn en meestal een zelfde formaat hebben.

13. Enkele van de meest prominente, huidige vakmycologen hebben onder jouw hoede bij het Rijksherbarium gestudeerd. Hoe valt deze Leidse bloeiperiode te verklaren?

Ik heb heel veel geluk gehad met de gedreven studenten die naar het Rijksherbarium kwamen om zich op de studie van de plaatjeszwammen te storten. De meesten kwamen vanzelf, enkelen heb ik weten over te halen. (Eén van hen was zelfs bijna verdwenen in de jungle van Midden-Amerika). Een heel stel van hen heeft zich ontwikkeld tot mycologen van internationale faam.

Wat ontegenzeggelijk heeft bijgedragen tot het succes van de Agaricologie in Leiden is het feit dat we er in slaagden het Flora Agaricina Neerlandica-project van de grond te krijgen (en dat was verre van eenvoudig!). Dat leverde subsidies op voor heel wat manjaren onderzoek. We hadden toen een fijn team, waar ik nog steeds met groot genoegen en een beetje nostalgie aan terug denk.

Buiten dat team waren er dan ook nog Rudie Maas Geesteranus, Kits van Waveren en later Kees Uljé, die met hun publicaties over resp. *Mycena*, *Psathyrella* en *Coprinus* de impact van “Leiden” op de Agaricologie nog eens extra versterkten.

14. Welk mycologisch onderzoek zou er volgens jou de komende jaren moeten plaatsvinden?

Ik wil me hier in de eerste plaats beperken tot het agaricologisch onderzoek. Een eerste behoefte is natuurlijk de voltooiing van het Flora-project, nog steeds uniek in opzet en omvang. Met een 3/5 vaste mycoloog en een 4/5 Kits van Waveren-fellow, die ook nog andere taken heeft, zal dat, ondanks hun zeer grote inzet, niet meevallen. Helaas ben ik zelf door mijn conditie vrijwel geheel uitgeschakeld. Gelukkig is het dankzij het Kits van Waverenfonds ook mogelijk op beperkte schaal floraonderzoek buiten het Herbarium te honoreren en zo nu en dan, maar gezien de hoge kosten daarvan niet vaak, een promotie-onderzoek te financieren.

Het al zo lang lopende karteringsproject en het monitoringsproject van de Nederlandse mycoflora, beide voortgekomen uit de Nederlandse Mycologische Vereniging, leveren een schat aan mycologische informatie op en zullen dat hoop ik nog lang blijven doen.

15. Kan je tot slot iets zeggen over de veranderingen binnen de systematiek die er dankzij DNA onderzoek aan (dreigen te) komen?

Ongetwijfeld wachten ons nog heel wat onaangename verrassingen, zoals bijv. de vaststelling dat op grond van meerdere DNA-studies de Geschubde inktzwam en naaste verwanten thuishoren in de buurt van *Lepiota* en niet in buurt van de grote rest van de inktzwammen. (Ik kan er nog steeds niet over uit!) En dat *Lycoperdon* in dezelfde regio thuishoort is minstens zo verbijsterend! Maar veel lijkt ook onaangetast te blijven. Ik zag in drie verschillende molecuulair-fylogenetische bomen van *Amanita* dat de indeling in secties daarin vrijwel onveranderd was, met slechts enkele uitzonderingen, o.a. dat de soorten rond de Gele knolamaniet thuis horen in de sectie met de Parelamaniet en verwanten en niet in die met de Groene knolamaniet c.s., en dat lijkt mij helemaal niet zo'n slecht idee!

Het is echter zeer te hopen dat de alfa-taxonomie, die zich bezig hield (en houdt) met het beschrijven en vergelijken van de macroscopie, microscopie, ultramicroscopie, chemie, anatomie, enz. van taxa, in ere zal worden gehouden en voldoende steun zal krijgen, want er zal steeds teruggegrepen moeten worden op de vragen: 'Hoe ziet deze soort eruit?' 'Hoe kan ik hem herkennen?' 'Waar komt hij voor?' 'Wat is zijn rol in de natuur?' Enz.

Aan het beantwoorden van de vraag waar in het bestaande systeem de moleculaire bliksem mogelijk nog meer zal inslaan, durf ik me niet te wagen. Daarvoor bevind ik me tegenwoordig te veel aan de periferie van de mycologie. Soms letterlijk, want de actieradius van Fenna en mij wordt steeds kleiner, o.a. ook doordat we steeds minder autorijden. Maar de duinen en de binnenduinstrandbossen tussen Den Haag en Velzen worden nog steeds graag door ons befietst en bewandeld. Maar ik neem maar slechts enkele paddenstoelen mee die bijzonder zijn of waarvan ik per se wil weten hoe ze heten. Echt mycologisch onderzoek moet ik helaas opgeven, al is er nog genoeg dat ik heel graag uit zou willen zoeken. We genieten nog veel van wat we buiten tegenkomen (pas weer een nieuwe kijker gekocht!) en leven ons uit in onze tuin!

